

Ik heb
het niet gedaan

Ik heb het niet gedaan

Frans Busschots

Schrijver: Frans Busschots
Coverontwerp: Walter Baats
ISBN: 9789403605777
© Frans Busschots

Jolande, Jo voor de vrienden, reed met haar fiets, een gewone fiets zonder die fameuze elektrische batterijen van tegenwoordig, en die al je snelheid bepalen voordat je op de pedalen drukt, van Wilsele naar Kronkel aan de Nete.

Ze woonde daar met haar broer Luc en zus Julie en haar ouders in een alleenstaande woning op een ruim stuk grond waarop vroeger asperges werden geteeld. Landelijk gelegen met een aangebouwde veranda met twee zijden in glas en bovenop speciaal glas dat de warmte in zomermaanden beperkte.

Jo kwam van haar professor die daar in een ruime villa woonde. Omdat hij voor symmetrie was had hij drie katten en ook drie honden, drie Mechelse Schepers. Hij was een boeiende prof, die regelmatig zijn studenten extra informatie bezorgde over de studies. Met psychologie kun je alle kanten uit, zei hij eens gedurende een college. Als je tot slot maar terug op het juiste pad komt te lopen. Lopen gebruikte hij te pas en onpas. Alle proffen hebben zo hun dada, vond Jo. En als het daarbij blijft dan valt het nog mee. Eigenlijk had Jo het zo niet voor de proffen. Te eigengereid en omdat ze zo diep in hun vak tastten, hadden ze bijna geen tijd voor collega's van andere vakgebieden, dacht ze. Een beetje te ongenaakbaar, ook. Ze had ook met de auto van haar papa kunnen rijden. Die was commissaris van de politie van Kronkel en omliggende kleine dorpjes en reed meestal met de fiets naar het commissariaat. Maar Jo wilde met de fiets naar haar prof rijden. Omdat ze vorige keer daar in de bossen veel mooie bloempjes gezien had. Mooie bloempjes in een

natuurlijk milieu. Met de fiets zie je meer als met de auto. Zoef en je bent er voorbij, maar met de fiets hou je soms even op met trappen en terwijl je in snelheid vermindert, kijk je makkelijker over de omheining, meestal een soort kippendraad met bovenaan pindraad. Even voordat ze het dorp Kronkel in zicht kreeg, met de spitse kerktoren, reed ze door het bos van een vroegere baron. Dat bos kreeg nog altijd die naam en ergens tussen de rododendrons (Rhododendron Roseum) verscholen moest nog een bewoond kasteel staan. Maar van de straat af kon men dat maar zelden gedeeltelijk zien. Haar papa had Jo eens verteld dat het witte kasteel van Franse zandsteen gemaakt was, langs de buitenzijde. Jo stopte even om naar die kleurenpracht te kijken en nam een paar foto's met haar toestel dat ze bijna altijd bij had.

Ze bekeek de foto's op het schermpje op de achterkant van haar Pentax. Tevreden!

Omdat ze de laatste kilometers nog een paar keer stopte om foto's te maken, begon het al te duisteren toen ze langs een smal wegje, een binnenpad, reed en zo in hun straat kwam. Net voordat het wegje bij de bestrachte baan aansloot zag ze op de grachtkant en bijna zelfs gedeeltelijk in de gracht waarin nog wat water stond een pakje liggen. Ze stopte, zette haar fiets op de steunvoet en stapte op het pakje kleding toe. Het bleek een persoon te zijn. Een vrouw. Bebloed en bijna niet meer herkenbaar. Ze keek even van korter bij. Neen, ze was dood. Waarschijnlijk al een tijdje. De overledene jonge vrouw keek haar met grote ogen aan. Jo rilde even. Ze voelde het koud worden over heel haar lichaam.

Het was zo een mooie dag geweest. En nu dit! Wat moest ze doen? Naar haar papa bellen, natuurlijk!

“Hallo? Met papa?”

“Ben jij het Jo? Ik ben in vergadering. Kon je geen ander moment kiezen om mij te bellen? Ik ben samen met de burgemeesters van de buurgemeenten.”

“Hallo, papa! Ik ben het: jouw dochter!”

“Ja, en dan?”

“Verdomme, papa! Ik sta aan de Kerkstraat.”

“Mooi! En waarom bel je mij zo dringend?”

“Ik sta in de zijstraat van de Kerkstraat en op de grachtkant ligt een dode vrouw. Vermoord, vermoed ik. Is dat niets voor de politie?”

“Wat zeg je? Iedereen praat maar door elkaar. Zeg het nog eens!

“Verdomme, papa!”

“Een dode vrouw? Ben je zeker dat ze dood is?”

Nu was het genoeg geweest voor Jo. Ze drukte de gsm uit en keek naar de verte. Ze hoorde duidelijk twee grote honden die tegen mekaar op lawaai maakten. En dan was er nog het geluid van de trein die voorbij het nabijgelegen station reed. De stilte keerde weer, of toch bijna.

Dan rinkelde haar gsm. Indringend, maar dat was een keuze die Jo destijds gemaakt had.

“Ja?”

“Jo, we komen eraan! Blijf ter plaatse. Nergens aankomen.”

Ze snoot haar neus en stak haar zakdoek in haar zak. Dan hoorde ze twee politiesirenes door elkaar. Dan toch, dacht Jo. Politie!

Commissaris Alfons Peeters stapte uit de eerste politiewagen en zonder naar zijn dochter te kijken liep hij op de overledene toe. Op een tweetal meters bleef hij voor het lichaam staan en keek rond.

“Hallo, papa!”

Geen antwoord.

“Hallo, ik ben je dochter. Geen zoentje, begrijpelijk, maar toch laten aanvoelen dat ik er ben!”

“Ja, dag Jo! Ik heb het druk, kindje!”

“Kindje? Ik kon bijna je grootmoeder zijn! Ik rij verder.”

Ze keek naar de aanstormende politiemannen waarvan er eentje tot het oneindige toe foto's maakte. Een andere nam een notaboekje en noteerde alles wat de commissaris zei.

“Druktemakers!”

Zonder nog iets te zeggen stapte ze op haar fiets en reed via de Kerkstraat naar huis. De commissaris keek haar kwaad na. Zij moest eigenlijk nog verslag uitbrengen van haar bevindingen. Zo was dat toch gebruikelijk, maar voordat men dat besepte was Jo weg.

“Moet de getuige niet ondervraagd worden?” vroeg een inspecteur aan de commissaris.

“Mijn dochter”, mompelde hij.

“Ja, dat is waar ook. Daarbij: zij heeft alleen maar gebeld. Eigenlijk was zij geen getuige, maar iemand die een situatie vaststelde.”

De commissaris knikte en keek richting Kerkstraat. Zijn dochter was al uit zicht. Hij nam zijn telefoon en belde het parket. Met de dienstdoende magistraat. Er werd overlegd. Er was een vergadering bezig. Men zou zo vlug mogelijk komen. De agenten konden ondertussen de

plaats delict afspannen. Een moord in Kronkel? Dat was lang geleden!

“Ze komen”, zei Alfons.

Plots was alle drukte weg. Men kon alles nu rustiger aan doen.

“Moeten we haar voeten niet uit de gracht trekken?” vroeg een agent.

“Dat voelt ze niet meer!” antwoordde de commissaris.

“Die is hier toch niet gestorven? Dat lijkt is hier gedumpt.” De agent-fotograaf sprak zijn overtuiging uit.

“Dan moeten er bandensporen zijn. Maar hier is niets te zien. Of toch wel? De commissaris keek rond. Niets speciaals te zien.

Jeroen, de jonge inspecteur, ging door zijn knieën en keek gehurkt naar vermeende bandensporen. Hij wees naar een paar geordende streepjes in het zand.

“Dit zijn de banden van een Toyota!”

De commissaris en de andere agent keken belangstellend. Maar zij zagen helemaal geen Toyota.

“Pier van de bandencentrale Het Bandenkot zet op iedere auto dezelfde banden. Hij heeft drie categorieën: goedkope, betaalbare en dure banden. De laatste reeks zouden de beste zijn. En aan de goedkoopste verdient hij het meest. Omdat die soms ‘buiten bestelling’ geleverd worden. Als je begrijpt wat ik bedoel!” Inspecteur Herwig Bloemen keek overtuigend.

Men lachte. De commissaris keek heel ernstig.

“Wat is het nu? Toyota of iets anders. Dit is heel belangrijk. Ik kan aan het parket geen gefantaseerde informatie verstrekken. Ik zie het al in de kranten staan:

commissaris Peeters van Kronkel is en blijft een fantast. Mijn reputatie, heren!”

“Het is de goedkoopste reeks van autobanden.” Herwig beet op zijn onderlip. Hij had zich weer eens laten gaan. Verdomme toch. Dat hij zo dom kon zijn.

“Gewoon een afgietsel van maken!” beval de commissaris. “Herwig, jij beveiligd de plaats delict en wacht op het parket. Jeroen, jij rijdt met mij mee. Heb je nog plaaster en zo in de auto, Herwig?”

“Ik denk het wel, commissaris. Maar met plaaster weet je nooit of die nog hard wordt. Ik zal eerst een paar linten aan die struiken spannen en dan zie ik wel. Je kunt op mij rekenen.”

“Mooi. Daarvoor word je betaald. Met belastinggeld. Starten Jeroen! En laat je zware voet thuis. Slechts vijftig per uur in de Kerkstraat.”

De Renault Clio reed richting Kerkstraat. Even later was het stil op de zandweg die meestal maar door boeren en wandelaars werd gebruikt. Herwig voelde zich even alleen en dan keek hij naar de overleden vrouw. Dat moet toch niet plezant zijn. Mooi en nog heel jong en dan moeten doodgaan. Nog een heel leven in het vooruitzicht hebben en plots de luchtpijp toegeknepen worden of een kogel door het hart. Het een al niet beter dan het andere. Hij keek naar de gracht. Het water stroomde over de rode bottinnen van het slachtoffer. Het was mooi om zien hoe het water als een kleine fontein over de bottinnen die half in het water lagen stroomde.

Het blauwe lint met het woord politie erop was vlug gespannen. Het straatlicht floepte aan. Maar van een verre serre waarin men de dag graag nog wat langer liet

duren, straalde een gele gloed en schonk meer licht dan die oude straatlampen.

Het afgietsel was vlug gemaakt. Herwig was een handige kerel. Daarbij hanteerde hij de stelregel: wat niet meer is, is niet meer. Waardeloos dit plaasteren geval, ja, maar het was een bewijsstuk dat nodig was. Er zijn zoveel bewijsstukken die men belangrijk vindt maar nooit bewijslast worden. Verschillende standpunten van magistraten of overijverige ambtenaren? Wie zal het zeggen! Of een uitgetekende planning?

Twee zwarte auto's blokkeerden even later de smalle zandweg. Elke andere weggebruiker zou zeker moeten wachten. Substituut Ilse Boons stapte uit de eerste auto. Modieus gekleed, zoals steeds. Ze stapte op inspecteur Herwig Bloemen toe. Jan Beet, de onderzoeksrechter stond meteen aan de overleden vrouw en maakte enkele aantekeningen.

“Dag inspecteur”, zei Ilse, “Koud, niet?”

“Getuigen?” vroeg Jan aan Herwig. De inspecteur schudde het hoofd. “Ze is hier gedumpt. Voldoende foto's gemaakt?”

Herwig knikte.

“We hebben genoeg gezien”, concludeerde Ilse. Zij nam haar gsm, verwijderde zich even van de twee mannen en belde met de commissaris.

“Jan, jij wordt morgen bij de commissaris verwacht. Inspecteur, de commissaris belast je met het opmaken van het dossier. De overledene mag vrijgegeven worden. Goede avond!”

Ze stapte in haar auto, draaide op de omliggende landbouwgrond en reed snel weg.

“Nog zo jong en al doodgaan!” Jan bekeek het gezicht van het dode meisje.

“Zoiets kan alleen een gek gedaan hebben. Zo een mooie vrouw!”

“Dat zal de wetsdokter wel uitmaken. Jij belt de begrafenisondernemer? Het is toch kouder dan ik dacht. Tot morgen, Herwig!”

Jan draaide zijn Volkswagen Touran vlot en even later was het stil in de straat. De begrafenisondernemer liet wel wat lang op zich wachten, vond Herwig. Maar tenslotte kwam die er toch door, half gekleed. Herwig glimlachte. Een begrafenisondernemer is toch dag en nacht van dienst? Hij hielp het meisje in de kist leggen en in de auto schuiven.

“Nog jong”, zei de man die met de lijkwagen reed.

“Voor de oudere moet je naar het rusthuis”, lachte Herwig.

“Koud”, vond de man die meteen met de grote auto wegreed.

Herwig rolde de veiligheidsband ‘Politie’ op en even later was er niets meer te zien van het drama die hier blijkbaar gebeurd was. Zo gaat het nu eenmaal in het leven.

Op het moment waarop Jo met de zapper in de hand van het ene naar het andere tv-kanaal schakelt en gemakkelijk in de zetel ligt, opent Alfons de deur van de living op een kier. Hij blijft even in de deuropening staan. Hij kijkt rond in de plaats.

“Mama niet thuis?”

Jo schudt het hoofd.

“Vergadering van de parochie?”

“Nachtshift. Nog twee nachten!”

“Weeral? Ze moet precies altijd maar ’s nachts werken. Ik heb haar meermaals gezegd dat ze maar naar een andere dienst moest vragen? Ik mis haar!”

“En de dagen waarop zij thuis is, ben jij er niet!”

“Dochtertje! Dochtertje!”

Jo veert recht.

“O, papa, hoe graag had ik deze avond aan die stinkende gracht bij de overleden vrouw, dat woord ‘dochtertje’ gehoord!”

“Heb ik dat niet gezegd?”

De commissaris gaf Jo een vluchtige kus.

“Papa, jij bent te veel commissaris en te weinig papa. Wanneer kinderen hun papa konden kiezen dan had ik zeker commissaris Alfons Peeters niet als mijn lieve papa gekozen. Hang toch die jas met sterren en strepen aan de kapstok en kijk naar je gezin. Denk jij echt dat mama voor haar plezier ’s nachts hoofdverpleegstertje speelt in afdeling drie inwendige geneeskunde? En de volgende dag na de middag nog een waardeloze vergadering bijwoont?”

Even is het stil. Jo kijkt afstandelijk naar haar papa, die moeite heeft om zich een gepaste houding te geven. Even maar en dan herpakt hij zich.

“Hoe was het met je lieve professor?”

“Ik hou niet van egotrippers. Dat heb ik je toch al eens gezegd, meen ik.”

“Maar je fiets toch een uur aan een stuk om die ‘egotripper’ te zien.”

“Hela, papa! Als de minister van Justitie vorige maand op werkbezoek was, dan heb jij die man toch ook met schijnbare ‘open armen’ ontvangen en je zegt wel twee

keer per dag dat die man een zak is. Of hou jij van 'zakken'?"

"Ambtshalve, meer niet."

"En mijn mama doet dat werk heel graag, met hart en ziel. Maar ze zou veel liever thuis zijn. Zo deze avond eerst naar Thuis kijken en dan een chocoladepuddinkje van de Aldi uitlepelen of een zakje gezouten chips eten."

"Men kan niet van alles tegelijk genieten, in dit leven! Ik vraag mij nog altijd af waarom jij voor criminologie gekozen hebt. Verpleegster was toch een betere keuze? Zieke mensen verzorgen. Naar de toekomst kijken. Mensen hun leven een tweede kans geven. Maar criminologie, kindje!"

"Ik kan nog altijd gitaar leren spelen, papa."

"Zeker. Ligt er een pintje in de koelkast?"

"Ik drink geen bier. Mijn vriendin Tanja maakt momenteel een tournee door Zuid-Afrika met een bandje. Ze genieten elke dag van het leven. Na ieder optreden wachten zij geduldig totdat de zon opkomt. Ze slapen tot de middag en trekken dan verder naar de volgende stad of plaats."

"Ik zou niet willen dat mijn dochter zo leeft"

"Dat heb je niet in de hand, papa. Denk jij dat Tanja dat allemaal in de krant laat zetten? Iedere mens tekent zijn eigen levenspad. Maar het is wel leuk dat als je dertig, veertig jaar bent en je op zo een rijkdom kunt terugblikken."

"Als je er zo over denkt, waarom, nogmaals: waarom koos je dan voor deze studierichting? "

"Omdat ik de wereld een beetje wil helpen oppoetsen. Krapuul met de neus in de stront duwen. Vijf procent van de bevolking terroriseert nu de rest van de wereld. Die vijf

procent wil ik helpen verminderen. Daar zal ik veel plezier aan beleven. Maar niets zegt dat ik meteen na mijn doctoraat aan mijn levensopdracht begin.”

De commissaris haalt een flesje uit de koelkast, en giet het bier in een glas. Drinkt met grote teugen. Heeft blijkbaar dorst.

“En je thesis? Volgende week?”

“Donderdag om tien uur. Met een drankje nadien. Ons mama komt en er is nog plaats vrij in de zaal. Laat maar iets weten aan het secretariaat, als je je kunt vrijmaken!”

“Ben je bang? Zo voor een publiek? En een gefrustreerde jury? En afgaan als een gieter?”

“Dit wordt mijn eerste triomf, papa. Het ligt mij als gegoten?”

“En als men je onderuithaalt?”

“Papa, jouw dochtertje is gewapend tegen journalisten en mensen die negatief ingesteld zijn.”

“En als men kan bewijzen dat jouw stelling op drijfzand gebouwd is?”

“Papa, ook hier geldt de regel dat je niet gelijk moet hebben om gelijk te krijgen. Je moet overtuigen, met of zonder bewijzen. Zo een papier indienen dient niet om te bewijzen dat de student zijn materie beheerst, maar om de stressbestendigheid en de sterkte van de persoonlijkheid te demonstreren.”

“Maar je moet toch gelijk krijgen!”

“Helemaal niet, papa. Het enige wat ik nodig heb is een applaus, een sterk applaus. De publieke waardering. Eigenlijk geeft het publiek, wie dat ook mag zijn, mij de nodige punten.”

“Dan is er veel veranderd de laatste jaren, dochtertje! En jij gelooft erin? Heeft die prof van jou dat gezegd?”

“Zal ik nog een pintje halen, papa?”

“Nee. Dank je! Ik ga proberen te komen. Maar ik heb het héél druk.”

“Ik reken er niet op jou daar nog te zien, papa. Je doet maar. Maar je bent welkom. Ik zou het zelfs waarderen. Hoe is dat met die vrouw afgelopen?”

“Die vrouw? O, je bedoelt dat meisje dat vermoord is?”

“Ja, die bedoel ik!”

“Morgen werken we daaraan verder.”

“En als ik moest afgaan als een gieter, zou je dan nog tegen collega’s zeggen dat ik je dochter ben?”

“Jij blijft mijn dochter. Altijd.”

“Heerlijk, papa! Oefen vooral al maar op de uitspraak van het woord ‘dochtertje’. De rest zal zo wel kunnen.”

“Bureau”, zei de commissaris.

“Moet ik nog iets opwarmen?” vroeg Jo.

Alfons Peeters schudde het hoofd en verdween in de voorplaats die als zijn bureau ingericht was.

Even voor tien uur in de voormiddag draaide een zwarte Volkswagen Touran de parking voor het politiebureau in de Kerkstraat nummer één in. Zoals gewoonlijk parkeerde Jan Beet, de onderzoeksrechter, zich zo een beetje willekeurig en ongedisciplineerd tussen de dikke witte lijnen. Beroepsmisvorming, zei hij eens tegen een jonge journalist die over zijn rijgedrag een opmerking maakte. Had het iets met arrogantie te maken? Eerder met slordigheid. En gebrek aan plichtbesef.

“Ik had je al wat vroeger verwacht”, zei Alfons Peeters bij wijze van begroeting.

“De kinderen nog naar de school moeten doen en veel denkwerk verricht. Is de naam van het meisje al bekend?”

Wat een arrogante zak, dacht Alfons, de commissaris. Herwig Bloemen, de inspecteur die ook, indien nodig, foto's nam van bepaalde toestanden zoals vernielingen en moord, kwam Jan Beet al toegelopen.

“Ik heb al enkele vragen, onderzoeksrechter.”

“Dat is goed Herwig! Kom we gaan aan de slag.

“Jullie kunnen bureau 2A gebruiken, Herwig!” stelde de commissaris voor.

“Die heb ik gisteren al gereserveerd, Alfons. Kom, Jan! Koffie? Ik heb de thermos en alles wat erbij hoort al in ons bureau beschikbaar. Drie classeurs liggen al te wachten.”

“Als ik het zo hoor dan wordt het een gemakkelijk klusje! Hoe is de naam van die vrouw?” vroeg Jan terwijl hij van zijn koffie proefde.

“Er is geen vrouw vermist opgegeven. Sommige jonge meisjes brengen enkele dagen bij hun liefje door, slapen op het kot van een medestudente en zo het een en ander. Jonge mensen tegenwoordig genieten van meer vrijheid.” Herwig keek naar Jan, die het hoofd schudde. Hij ging zeker niet akkoord met de moderne tijd en hoe mensen nu leefden.

“We kunnen wachten totdat men iemand als vermist komt aangeven, maar dan kan het nog lang, héél lang duren. Is er een goede foto beschikbaar? En zodra dat zo is verspreiden we die foto. Rondragen in de buurt. Bij bakker en charcuterie. Cel Vermiste Personen. De kranten, de lokale tv. Een mooie vrouw. Van dit dorp?”

“Zeg Jan, je moet nu zo geen gezicht trekken. Ook in ons dorp Krinkel leven mooie vrouwen. Veel mooie vrouwen zelfs.”

“Ze kan ook uit de Walen komen.”

“Dat kan de wetsdokter niet uitmaken. Hij is trouwens wel vindingrijk. Maar uiteraard ook beperkt.”

“Wanneer kunnen de buurtonderzoeken starten? Hebben jullie iemand die de foto's kan rondragen in het dorp? En waar kan ik deze middag lekker eten. Geen hamburgers of broodjes met smos. Gewoon een stukje vlees met een lekker sausje en frietjes.”

“Links en rechts van de kerk. En vandaag zijn ze alle twee open.” Meende Herwig te moeten antwoorden.

“We zullen prettig samenwerken, Herwig! Is dat iemand van jullie of een burger?”

“Mèc heet die kerel. Een sukkelaar. Er is een speciale regeling om hem iets in de hand te duwen. Officieel gaat dat natuurlijk niet. Oké! Laat ons bij het onderzoek blijven, Jan!”

Herwig bekeek het dossier dat ondertussen al bijna een volle classeur telde. Alle foto's en verslagen werden genummerd zodat ze altijd terug te vinden waren en steeds op dezelfde plaats op te bergen waren.

“En die Mèc kan de moordenaar niet zijn?”

“Neen.”

“Dan moeten we deze zaak seponeren. Iedereen kan de moordenaar zijn, Herwig. Als je die man belt om die foto's rond te dragen, laat hem dan even langskomen. Iedereen is verdacht, Herwig!”

De bediende bracht een stapel foto's en affiches. Jan knikte goedkeurend.

“Ik begin al honger te krijgen.”

“Nog even, Jan! Mèc gaat er zo zijn. Hij is toch jouw kandidaat moordenaar?”

“Desnoods ondervragen we ook de pastoor, Herwig! Er moet schot in de zaak komen, kerel!”

“Ik zie dat Mèc daar al is. Ondervraag jij hem maar. Ik ga even met de commissaris praten voor de pers, tv en Child Focus. Herwig stapte het bureel van de commissaris binnen.

“Zeg Alfons wat moet men eigenlijk kennen om onderzoeksrechter te worden? Het is nu iedere keer hetzelfde. Hebben ze daar op het parket geen lumineuze mensen. Mensen die weten van waar de wind kan komen? Deze man komt er nooit uit. Seponeren is ook een gerechtelijke beslissing, niet?”

“Inspecteur Bloemen, hou er de moed maar in. Je zou nog kunnen verschieten van het intellect van de onderzoeksrechter. Al moet ik je gelijk geven. Maar dat is dan onder ons, zie je? Ja, de pers en RTV en Child Focus. Ik regel dat wel, man. Leuk dat er weer eens iets te doen is in Kronkel. Hou je vooral onnozel en hou je lippen op elkaar als het nodig is. Volgende week zegent de bank mij weer. Een maandelijks aalmoes. Veel succes met je onderzoek inspecteur Bloemen!”

“Jij bent dus Mèc?” vroeg de onderzoeksrechter aan de man die op Jan een verwarrende indruk maakte. Maar als alle gekken en mensen die met dubbele tong praten moordenaars zouden zijn, dan was de wereld te klein om gevangenissen te bouwen.

“Hou jij van meisjes, Mèc?”

“Vroeger wel, meneer. Alles heeft zijn tijd, hé? Ze zijn ook zo opdringerig. Meisjes moeten leren koken en de was doen. Maar sinds de diepvriezer is uitgevonden hoeft koken niet meer en de was? Een ronkende machine. Meer is er niet.”

“Dan ben je nooit getrouwd geweest, Mèc?”

“Eigenlijk, als je het eerlijk wilt weten, meneer: ik hou van vogeltjes. En daar is veel werk aan. Ik kan fluiten als iedere vogel die hier rondvliegt.”

“Mag je zo maar vogeltjes vangen en dan in een volière gevangenhouden?”

“Nee, meneer. Dat doen wij ook niet. De Vogelenbond is daar zeer streng in. Wij kweken met vogeltjes. Soms heb je zelfs vogeltjes die we verzorgd hebben, bijvoorbeeld die tegen een ruit van een veranda gevlogen hebben en niet meer konden vliegen, die later liefst, na hun herstelling, in onze volière bleven. Ook vogeltjes maken hun keuze, zie je. En als die dan een partner vinden dan komen daar na enkele weken kleine vogeltjes uit voort. Zie je. De secretaris van onze bond maakt van zo een toestand een verslag op, voor de wet zie je. Is er iets gebeurd, misschien?”

Jan keek naar Mèc. Zou zo een verwarde man een mooie vrouw kunnen doden, gewoon voor de lol? Of omdat hij nooit succes had bij vrouwen?

“Er is een accident gebeurd met een vrouw, ...”

“Een accident met een vrouw? Met een man of met een auto?”

“Dat weten we nog niet. Een mooie vrouw, niet?”

Jan toont een van de vele foto's die op een grote stapel liggen. Mèc kijkt naar de stapel foto's.

“Ik heb er al schoner gezien. Is deze vrouw dood?”

“Misschien ligt ze in het ziekenhuis. Ik weet er nog het fijne niet van. Het zou gisteren gebeurd zijn. Waarschijnlijk na de middag. Het kan ook zijn dat iemand haar gewoon getracht heeft te vermoorden.”

“Wurgen?” Mèc toont zijn handen. Jan kijkt naar die handen. Te kleine en te korte vingers, vond hij. Jan loopt door de kamer.

“Eigenlijk weet ik er nog bijna niks van, Mèc. Het kan zelfs zijn dat de vrouw nog leeft. Ik zal straks eens naar het ziekenhuis bellen.”

“Waar is Herwig? Ik moet nog het een en ander doen”

“Hij komt wel. Hij is bij de commissaris.”

“Bij Fonske? Dat is een knappe gast.”

“Een koffietje?”

“Alleen thee. Dat zuivert alles. Nooit nog een verstopte neus gehad sinds ik theedrink. Ik zie hier geen thee. Geen probleem. Ik zal wel even wachten op Herwig. Jij bent van de stad, zeker?”

Jan knikt. Herwig komt binnen.

“Zeg Mèc, wil jij die foto’s rondragen? Spring eens bij de commissaris binnen, hij zal alles wel uitleggen. Pak maar de helft van die stapel foto’s en brieven mee. Kan dat vandaag nog geregeld zijn?”

“Na de middag. Dan hebben de mensen de reclame uit de brievenbussen gehaald, zie je! Ze steken tegenwoordig van alles in die brievenbussen.”

Mèc nam een pak foto’s en ander papieren mee en stapte naar het bureau van de commissaris.

“Wat denk jij?” vroeg Herwig.

“Ik denk van alles”, antwoordde Jan wat afwezig. “Uiteraard is iedereen verdacht. Zijn handen zijn wat klein om te wurgen. Jullie kennen Mèc goed. Wat is dat voor een kerel?”

“Een lieve man, een beetje labiel. Weet van achter niet dat hij van voor ook leeft. Ik kan natuurlijk niet in het binnenste van zo iemand kijken. Een man moet een vrouw in de buurt hebben. Om allerlei redenen.”

“Hij blijft dus verdacht, maar staat niet op de eerste rij. En wie hebben we daarvoor nog beschikbaar? Geen oude gluiperd? Een man die vroegtijdig zijn vrouw verloren is en wat gefrustreerd is. Seks is en blijft toch belangrijk. Of een lelijke vrouw die jaloers is op de jeugd? Wie doet het buurtonderzoek?”

“Jan, daar in de buurt waar het meisje gevonden is staan geen huizen.”

“Buurtonderzoek kan ook enkele bomen verder gevoerd worden. Creatief zijn, inspecteur Bloemen. Hoe denk jij dat ik onderzoeksrechter geworden ben? Door na te denken, door te werken, door, ...”

“En door relaties, zeker?”

“Inspecteur Bloemen, laat ons het netjes houden. Jouw laatste zin heb ik niet gehoord. Dus morgen een ruim buurtonderzoek, of moet ik de commissaris vragen om dat te organiseren? Als we het onder ons kunnen regelen, dan geniet dat mijn voorkeur. Maar het kan ook anders.”

“Wij doen morgen een ruim buurtonderzoek. Zeker alle huizen rond het bos.”

“Zo hoor ik het graag. Zeg Herwig, weet je dat jullie echt lekkere koffie hebben?”

“De melk is soms vervallen.”

“Leer black drinken! Zo is koffie eigenlijk bedoeld!”